

Above us only sky?

Harry Beishuizen

met een bijdrage van

Machteld Blickman

Above us only sky?

Het *BEI-geloof*,
gebaseerd op het BDE-fenomeen,
heeft een antwoord op deze vraag.

Dit is een 'on demand'- uitgave (januari 2016) via www.bravenewbooks.nl

Exemplaren te bestellen via www.bol.com

Zie ook mijn weblog: www.bravenewbooks.nl/harrybeishuizen

Foto voorkant: van de auteur (aan de Nieuwe Meer, Amsterdam) door de auteur.

© 2016 Harry Beishuizen. Alle rechten voorbehouden.

Ter nagedachtenis aan Rowena (het meisje van Nulde) †
en Savanna (Alphen a/d Rijn) †

Imagine

Imagine, there's no heaven
It's easy if you try
No hell below us
Above us only sky
Imagine all the people
Living for today...

Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
And no religion too
Imagine all the people
Living life in peace...

Imagine no possessions
I wonder if you can
No need for greed or hunger
A brotherhood of man
Imagine all the people
Sharing all the world...

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope some day you'll join us
And the world will be as one.

John Lennon, 1971

Inhoudsopgave: (Hoofdstuknummer, titel, paginanummer)

- 1. Inleiding: 9**
- 2. Schets van mijn leven: 12**
 - 2.1 1944 – 1987: 12
 - 2.2 ‘HVO-Harry’: 18
 - 2.3 *LEVE LEVO*: 26
 - 2.4 Docent LEVO: 32
 - 2.5 Werkstukken: 39
 - 2.6 Toetsen: 46
 - 2.7 Voor- en nawoorden uit werkstukken, 1e en 2e klassen: 47
 - 2.8 Klas voor Levenskunst: 53
 - 2.9 Aurareading: 57
- 3. Thema *Doodgewoon* in de 3e klassen: 59**
 - 3.1 Lesschema: 59
 - 3.2 **Bijdrage Machteld Blickman *Mijn Geloof*: 61**
 - 3.3 Werkstukvoorkanten: 71
 - 3.4 Werkstukvoor- en nawoorden: 72
 - 3.5 Een paar pagina’s uit het werkstuk van leerlinge C.: 78
- 4. De Bijna-Dood-Ervaring (BDE): 83**
 - 4.1 Definitie en geschiedenis: 83
 - 4.2 Meestal heel aangenaam: 87
 - 4.3 Vooral heel logisch: 88
 - 4.4 Kind niet met het badwater weggooien: 89
- 5. Reïncarnatie: 91**
 - 5.1 Definitie en geschiedenis: 91
 - 5.2 Voor het *BEI-geloof* noodzakelijk: 93
- 6. De Schepping wordt gekenmerkt door Groei: 95**
 - 6.1 Religies (mensen) zijn van nature conservatief: 95
 - 6.2 Groei-in-Liefde: 97
 - 6.3 Ik ben/wij zijn...God!: 99
- 7. Het leven in eigen hand nemen: 105**
 - 7.1 Begrippen: 105
 - 7.2 Suïcide: 106
 - 7.3 Euthanasie: 128
 - 7.4 Abortus: 132
- 8. Kwetsbare kinderen: 134**
- 9. Is doodgaan erg? NEE dus!: 137**
 - Verantwoording: 140**
 - Geraadpleegde bronnen: 142**
 - Appendix 1. Licht- of energiebollen (orbs): 144
 - Appendix 2: Vlinder Pien: 150
 - Schilderwerkstuk Mike van Gijzel: 154

Hoofdstuk 1: Inleiding.

Op vrijdag 13 december 2015 zaaiden moslimextremisten in Parijs, onder het roepen van ‘Allah Ahkbar’, met kalasjnikovs en ander wapentuig dood en verderf: 130 onschuldige mensen, meest jongeren, stierven...

Een dag later laadde een Duitser zijn behoorlijk omvangrijke piano in een auto, reed naar Parijs, naar het Bataclan Theater (waar 89 doden vielen), zette zijn piano op de stoep en speelde daar *Imagine* van John Lennon: *Imagine, there's no heaven...above us only sky...and no religion too...*

Jaren geleden, van 1978 – 1982 was ik hoofd van de Rembrandtschool (lager onderwijs) in Delft. Ergens in die 4 jaar was er op een avond een vergadering van de oudercommissie, waar ik uiteraard bij aanwezig was. Die vergadering werd gehouden in ‘mijn’ lokaal (klas 6, tegenwoordig groep 8), omdat daar de hoogste tafels en stoelen van de school stonden.

Op het linker uitklapbordje van mijn schoolbord had ik de tekst van *Imagine* geschreven. Ik gebruikte die voor mijn lessen Engels, die toen nog op vrijwillige basis voor schooltijd gegeven werden. Die tekst vond ik geschikt, omdat het Engels eenvoudig was en de tekst inhoudelijk ook nog interessant. Echter, de Rembrandtschool was wel protestants christelijk...

Na afloop van de vergadering kwam de voorzitter van de oudercommissie, en vrouw die, wist ik, lid was van een streng christelijke denominatie, naar mij toe en uitte ernstige kritiek op dat lied en het feit dat ik, als hoofd van een protestants christelijke school, de leerlingen aan zo'n ‘foute’ tekst blootstelde.

Ik heb het altijd wat overdreven gevonden als iemand beweert: “Toen knapte er iets in me.” Want takken kunnen knappen, elastiekjes, een ruit, maar ‘iets in een mens’? Toch was dat toen ook op mij van toepassing: ergens in mij knapte de verbinding die ik tot dan toe altijd nog voelde met ‘het’ geloof. Maar ik was wel hoofd van een christelijke school, mijn baan -mijn brood- was in het geding!

Met *Imagine* voel ik dus een speciale band en de beelden van die pianospelende Duitser daar op de stoep van zo'n gruwelijke plek vond ik bepaald ontroerend. (In 2015 heeft *Imagine* het zo schitterende en al jarenlang op nummer 1 staande *Bohemian Rhapsody* van die eerste plaats verdreven in de *Top 2000 aller tijden*.)

Bovendien was en ben ik het voor een deel eens met de boodschap van Lennon: religies richten veel ellende aan, de wereld was wellicht beter af zonder. Toch is dat maar ‘half waar’: religies hebben ook een belangrijke bijdrage geleverd aan het leefbaar maken (en houden) van de samenleving in zijn breedste vorm. En ook: ik was dan wel –inmiddels- overgestapt naar het humanistische

gedachtegoed, maar helemaal niks meer na de dood vond ik ook zo kaal. Toen al nam ik gretig (!) kennis van nog schaarse BDE-verhalen: in 1977 had ik mijn eerste boekje daarover gekocht: *Sterven is heel anders, ervaringen met de eigen dood*.

In dat boekje, –de term Bijna-Dood-Ervaring bestond nog niet eens-, heeft een Duitse ziekenhuisdominee, Johann Christoph Hampe, een heleboel ervaringsverhalen van mensen in zijn praktijk, die klinisch dood waren geweest maar dus weer ‘teruggehaald’, bij elkaar gezet. Op de achterflap: *Op grond van de in dit boek opgetekende ervaringen mag men geloven, dat sterven geen benauwdheid en angst betekent, maar bevrijding, geen ontbinding van de persoonlijkheid, maar vervolmaking ervan*.

Waarom trilden mijn handen zo, waarom kon ik wel huilen en lachen tegelijk bij het lezen van die achterflap? Misschien wel hierom: juist omdat ik was opgevoed en opgegroeid in een verstikkende sfeer van ‘benauwdheid en angst’, betekende dit boekje voor mij een openbaring, inderdaad, een bevrijding. Zie verder hoofdstuk 2 met ook een korte levensbeschrijving, inclusief een schaamtevolle, traumatische gebeurtenis uit mijn kindertijd.

Na te zijn afgekeurd als schoolhoofd deed ik eerst een paar jaar niets, zat ik dus thuis, maar bevrijdde mezelf daaruit door via een twee-jarige opleiding leraar humanistisch vormingsonderwijs te worden. En dat was voor mij ‘midden in de roos’. Waar ik als schoolhoofd tekortschoot in de leidinggevende taken, bleek ik hier een talent te hebben om met leerlingen te graven naar de betekenis (voor hen) van levenswaarden als vriendschap, betrouwbaarheid, jezelf zijn, en noem maar op. Vooral vond ik het daarbij erg fijn, dat ik geen enkele doctrine hoefde te verdedigen, nee, alles was bespreekbaar, ook, bijvoorbeeld het bestaan van God: noem eens voor- en nadelen...

Omdat dit ‘werk’ me zo goed beviel, volgde ik de eerstgraads opleiding in dit vak en vond meteen een baan als docent levo (levensbeschouwelijke vorming) aan een middelbare (neutrale!) school: zie hoofdstuk 3.

Fascinerend vond ik daar het thema ‘dood’, op die school in de derde klassen via de leermethode *Perspectief* aan de orde gesteld onder de titel *Doodgewoon*. Tegelijkertijd kwam de BDE steeds meer in het nieuws en toen ik een keer op tv een interview zag met Machteld Blickman over haar BDE, dacht ik: die vrouw, zo helder en *down to earth* als zij kan hierover vertellen, wil ik vragen voor gastlessen op mijn school. Via de Stichting Merkawah zocht en vond ik haar adres: zie hoofdstuk 3.

Mijn belangstelling voor het BDE-fenomeen was nu voorgoed gewekt (zie hoofdstuk 4), omdat ik het zo’n prachtige oplossing vond en vind voor het ‘religieprobleem’. Waar John Lennon meent dat afschaffing het beste is voor de

wereld, voor het leven, voor ons, en waar ik voor een deel in kan meegaan, kies ik toch voor de inzichten die BDE'ers ons verschaffen.

In de hoofdstukken 5 en 6 beschrijf ik hoe ik reïncarnatie toevoeg aan de BDE en aldus, in voortdurende kritische discussies met mijn leerlingen, een geheel eigen geloof ontwikkel: het *BEI-geloof*. 'BEI', de eerste drie letters van mijn achternaam, was destijds mijn docentenafkorting in onder andere lesroosters.

Vervolgens 'scan' ik in hoofdstuk 7 vele BDE-publicaties op het verschijnsel 'zelfmoord' of zelfdoding (en ook euthanasie en abortus). Ik meen namelijk dat daar waar het moeilijk wordt, en dat geldt zeker voor zoiets controversieels als zelfmoord, men de werkelijke Waarde van een levensbeschouwing of 'geloof' kan testen.

Daarna wil ik in hoofdstuk 8 oog hebben speciaal voor het lot van vermoorde kinderen en betoog ik dat je het eigenlijk niet kunt maken om heel stoer van mening te zijn, dat er niets is na de dood, dat je dus helemaal geen hiernamaals meer nodig hebt om fijn (zinnig) te kunnen leven. Lekker is dat voor de driejarige Savanna uit Alphen aan de Rijn, die door haar eigen moeder mishandeld en vermoord werd...

Hoofdstuk 9 is dan de samenvatting onder de veelbelovende titel: *Is doodgaan erg? NEE dus!* Hoeft hier verder geen betoog.

Dan nog 'de' verantwoording: waarom eigenlijk heb ik dit boek willen schrijven + uitgeven.

Met als toegift twee 'aansluitingen', die niet nodig zijn voor de onderbouw van het *BEI-geloof*, maar die ik toch, in dit boek, de moeite van het vermelden vind.

Natuurlijk ook nog een lijst van de geraadpleegde bronnen en helemaal aan het eind een prachtig schilderwerkstuk van leerling Mike van Gijzel, dat speciaal voor dit boek gemaakt lijkt te zijn...

0-0-0-0-0

Hoofdstuk 2. Schets van mijn leven.

2.1 1944 – 1987.

Hoewel het in dit boek juist niet de bedoeling is de camera te richten op personen, laat staan die te verheerlijken, acht ik een korte levensbeschrijving van mij, als auteur, toch noodzakelijk. Immers, dan weet de lezer een beetje ‘wie het zegt’ en is daardoor beter in staat de waarde van zijn (mijn) beweringen en ‘ontdekkingen’ te bepalen.

Bovendien zei Socrates al, dat er niet zoiets is als ‘de’ Waarheid, maar dat ieder mens zijn eigen Waarheid in zich draagt en volgens hem was ‘de’ taak van de filosoof om middels het stellen van goede (!) vragen die Waarheid uit iemand ‘te trekken’, zoals een vroedvrouw een baby uit een moeder trekt. (Socrates’ moeder was vroedvrouw.)

Graag sluit ik mij daarbij aan met een kleine variatie op een beroemde uitspraak van Jezus: ik ben mijn Weg, mijn Waarheid en mijn Leven. Om gewicht en draagwijdte van die specifieke Waarheid te kunnen bevatten is het nodig om te weten wie die bijbehorende ‘ik’ is.

Overigens vind ik, qua Waarheid, ook weer niet alles goed. Ik bedoel: ieder mens heeft recht op (respect voor) zijn/haar Waarheid, maar die Waarheid moet van mij wel ‘deugen’, mag dus, bijvoorbeeld, niet in strijd zijn met de Verklaring van de Rechten van de Mens, zoals vastgesteld door de Verenigde Naties.

Ten slotte wil ik hier ook nog opmerken, dat iemands Waarheid niet per se enig & uniek hoeft te zijn; ik acht het heel goed mogelijk dat mensen groepen vormen op grond van overeenkomsten in hun Waarheden. Gevaar daarvan is wel dat zo’n ‘Groepswaarheid’ een eigen leven gaat leiden en door groepsleiders verheven wordt tot zoiets als een goddelijke openbaring, zulks voornamelijk bedoeld als legitimering van door henzelf zich toegeëigende ‘leiderschapsrechten’ (zie de meeste religies).

In 1944 werd ik geboren als vijfde in een gezin van vader, moeder en zes kinderen, vijf jongens en een meisje.

Zoals vaker voorkwam in die tijd, was mijn vader autoritair en mijn moeder kil. Het milieu was ‘streng gereformeerd’, met alle bijbehorende ellende, die ik hier verder bekend veronderstel via schrijvers als Jan Wolkers, Jan Siebelink en Maarten ’t Hart.

Op de lagere school bleek ik goed te kunnen leren en, hoewel ik gevoelig & stil was (al een –ziekenfonds-briljetje in de 4^e klas), had ik toch ook wel vriendjes (liever vriendinnetjes.).

Links broer Jos

±10 jaar

Op de middelbare school kreeg ik leerproblemen, omdat ik niet trouw was in het maken van m'n huiswerk. Daardoor zat vader mij steeds meer op mijn huid, zowel fysiek als mentaal, met tegenovergesteld effect: m'n schoolprestaties verbeterden er niet door, terwijl ik me op den duur wel steeds meer terugtrok in mezelf.

Zo heb ik bijvoorbeeld nooit durven puberen, omdat ik niet tegen mijn vader in durfde te gaan. Als volwassene vermeed/vermijd ik conflicten, omdat mijn ervaring was dat conflicten voor mij steevast pijnlijke nederlagen betekenden/betekenen.

Na zittenblijven + huiswerktoezicht (kostte mijn vader nog een hoop geld...) behaalde ik toch m'n HBS-B-diploma in 1963.

Daarna kon en mocht ik, net als mijn oudste broer, naar de universiteit. Maar omdat ik niet wist wat ik wilde worden, wist ik ook niet welke studie ik moest kiezen. Om dat uit te zoeken liet mijn vader mij psychologisch onderzoeken aan het prof .dr. J. Waterink Instituut in Amsterdam.

Bij de affaire rond dit onderzoek wil ik wat langer stilstaan, omdat die typerend is voor de verstikkende sfeer waarin ik moest opgroeien en die mij gemaakt, maar, naar mijn overtuiging, vooral beschadigd heeft.

Twee dagen lang maakte ik allerlei I.Q.-testen, moest ook een boom tekenen, een verhaal afmaken, telkens uit drie kiezen wat hij het liefst wilde, enzovoort.

Een paar weken later was de afspraak voor de uitslag. Hoewel ik dat nu achteraf ongelooflijk vind, liet ik mij toen zonder enig protest naar een wachtkamertje sturen, terwijl vader die uitslag ging vernemen. Na afloop, het duurde nog vrij lang, zei hij alleen, dat het volgens het onderzoek voor mij inderdaad mogelijk was om 'medicijnen' te kiezen. Ik had dat op een lijst aangekruist, omdat ik ooit zedingsarts wilde worden: 'de zwartjes', -die

omschrijving heb ik letterlijk in een lagereschoolopstel van mij teruggevonden-, eerst paaien met allerlei geneeskunst en hen daarna ‘Jezus’ in de maag splitsen!

Medicijnen dus. Een schriftelijke bevestiging van het gesprek tussen vader en het Instituut zou nog opgestuurd worden. Inderdaad vond ik een paar dagen later thuis op de mat een bruine envelop, afkomstig van het bewuste Instituut, en gericht aan mijn vader. Er was geen sprake van dat ik die envelop zelf open zou maken. Ik was er niet bij toen mijn vader ’s avonds de envelop tussen de post gevonden moet hebben en ik durfde er de volgende dag ook niet naar te vragen. Zo kon het gebeuren, dat ik de uitslag van mijn eigen test toen niet onder ogen kreeg.

Ik werd ingeschreven aan de VU, zocht en vond een kamer in Amsterdam, liet mij, in navolging van mijn oudste broer, ontgroenen door het studentencorps, en bleef daarna dag in dag uit op mijn kamer zitten, kwam er eigenlijk alleen vanaf voor een enkel boodschapje of een bioscoopbezoek.

Na een half jaar kwam vader er achter dat ik niets uitvoerde, vrijwel geen enkel college had bezocht, om over tentamens natuurlijk maar te zwijgen en haalde mij weer terug naar het ouderlijk huis in Ermelo.

Voor wie daar interesse wil ik hieronder, dus in een kleiner lettertype, iets dieper ingaan op wat mij als kind, als jongere, zoal bezighield en hoe dat, naar mijn overtuiging, mijn verdere leven beïnvloedde. Maar voor het volgen van de verhaallijn is dat niet nodig; men kan dan gewoon verder gaan, op pagina 16, met de tekst in de gangbare lettergrootte.

De omschrijving ‘totaal verlaten’ komt nog het dichtste bij van hoe ik mij toen, tijdens die korte Amsterdamse periode, voelde; ik denk dat daar de basis is gelegd voor mijn latere depressiviteit. In ieder geval gebeurde het regelmatig, dat ik urenlang, soms de hele nacht, terwijl ik mijn Aladinkacheltje al uit had gedaan, onbeweeglijk in mijn fauteuil, een rookstoel, bleef zitten, onmachtig om overeind te komen, om mij überhaupt te bewegen. Pas veel later zou ik in de term ‘catatonisch’ iets herkennen van mijn gevoel toen: staren naar de punt van mijn schoen aan het been, dat over het andere is geslagen, zonder hem op te kunnen tillen, alsof die lood- en loodzwaar was; daarbij heel licht ademen, nauwelijks waarneembaar...

Nadat vader plotseling was overleden in september ‘87 ging ik vrijwel meteen tussen zijn paperassen op zoek naar die bruine envelop. Binnen een uur had ik hem! Mijn handen trilden (opnieuw) bij het eruit trekken van de twee A-viertjes en het openvouwen ervan. En toen...ongeloof vervulde mij van boven tot onder.

Er stond namelijk heel veel positiefs over mij in, dat ik ‘hoogbegaafd’ was, met een gemiddeld IQ van 138, op sommige onderdelen boven de 140, dat ik fijngevoelig was, intuïtief, beschouwend, vindingrijk, enzovoort; dat ik weliswaar nog wat weinig ‘flamboyant’ was, maar dat dit later bij zou trekken. Enfin, eigenlijk alleen maar puur positief, en dat de ‘geesteswetenschappelijke’ kant mij op het lijf geschreven leek, dat ik dus waarschijnlijk een goede psychiater zou kunnen worden.

En dat allemaal, terwijl ik toen niet anders wist dan dat ik een luilak was, leugenachtig en altijd alles fout deed; ja, ik loog vader vaak voor. Behalve die ene keer, toen ik op een zaterdagmiddag voor mijn boekenlijst aan *Eline Vere* van Louis Couperus was begonnen, nog een aardig dikke pil: voor de zoveelste keer viel vader mijn slaapkamertje binnen (na eerst op zijn tenen naar de deur te zijn geslopen) om te controleren wat ik zat te doen. Trots hield ik

het boek omhoog, vertelde dat ik het zo mooi vond en er die middag alleen al wel 200 bladzijden in had gelezen.

Nee, ik loog toen niet, hoopte zelfs een goede beurt te maken bij hem! Maar ook die keer wantrouwde hij mij, stelde enkele vragen over het boek die ik prima kon beantwoorden, maar geloofde het nog steeds niet. Dat hij ook niet wilde geloven, dat ik het boek mooi vond, deed nog het meeste pijn. Nee, zijn oordeel over mij was en bleef negatief: ik was onbetrouwbaar, kon niets, deed niets, presteerde niets, maar vooral, (en dat was nog het ergste, zoals hij mij een keer toebeet), wilde niets!.

Op een mooie zomeravond, - we zaten buiten op het terras om daar de avondboterham te nuttigen- , snauwde hij, na nog weer een negatieve brief van school, mij toe: “Ze moesten je verpletteren tegen een muur!” Ik had er onmiddellijk een beeld bij: naast het terras was een hoge blinde muur van het huis en ik zag mezelf zwaaiend aan een touw tegen die muur te pletter slaan...

En zoals vader over mij dacht, zo dacht ik ook over mijzelf, want zoiets internaliseert een kind op den duur. Stel dat ik de uitslag van de test toen wel onder ogen had gekregen, zou ik dan mijn studie hebben aangepakt? Maar los daarvan: welke vader onthoudt zijn zoon een bijzonder positief rapport over diens capaciteiten?

Nog zoiets: op de morgen van 30-12-'15 vroeg ik de huisarts, na de zoveelste bange (en dus slapeloze) nacht in mijn leven toch maar weer om Alprazolam, een angstremmend slaapmiddel. Ik wilde eigenlijk eens helemaal afkicken van dit soort medicijnen, was in november daarvoor gestopt met Mirtazapine, een antidepressivum met slaapcomponent, maar capituleerde, - na precies een week zonder hulpmiddelen niet onaardig te hebben geslapen; maar wel iedere nacht ietsje minder goed, dus uitlopend op zo'n angstaanval-, toch weer.

Zo'n angstaanval, dat beven, gaat helemaal buiten mij om en vind ik, na ruim 50 jaar, nog steeds on-ver-draag-lijk. (De laatste jaren, na mijn pensionering, is het weer erger geworden; tegenwoordig ook op de dag erna gevolgd door migraine.) Het begon rond m'n 17^e, 18^e jaar: midden in de nacht werd ik wakker om te ontdekken dat mijn lichaam lag te rillen, alsof ik koorts had. Na verloop van tijd wist ik dat het beven na ongeveer een uur weer zou stoppen en dat ik dan verder zou kunnen slapen.

Toen zulke aanvallen vaker voorkwamen, vertelde ik dat eens aan moeder. Die schrok ervan, raadde een beker warme melk aan, maar had verder ook geen oplossing. Dacht ik. Een week daarna gaf ze me onverwacht een klein, rond, kartonnen pillendoosje met oranje pilletjes erin. Van de huisarts, om te kunnen slapen, vertelde ze. Ook zei ze erbij, dat ze dit stiekem had geregeld, achter de rug van vader om. Ik moest er dus tegenover hem mijn mond over houden. (Of die arts in het complot was betrokken, weet ik niet.) Een overbodige waarschuwing, want nooit van mijn leven zou ik dit aan vader hebben durven vertellen. Zonder twijfel zou ik er namelijk flink voor op mijn kop hebben gekregen, voor die angstaanvallen: “Slap, slap, slap!”...

De beschrijving van mijn problematische relatie met vader is niet compleet zonder vermelding van het volgende, voor mij nog steeds schaamtevolle, voorval.

Daarvoor dient men te weten, sorry, dat ik al jong ‘deed aan (solo-)seks’. Tegenwoordig rust er een zwaar taboe op de combinatie kind & seks, maar het willen ontkennen van seksuele gevoelens bij (ook jonge!) kinderen is net zo onnozel en bezijden de werkelijkheid als de bewering dat water ‘droog’ is. In feite zijn ouders, die hun kinderen verre willen houden van alles dat ook maar ‘ruikt’ naar seks, meer bezig met hun eigen belang (namelijk met hun angst, terecht, dat hun kind iets overkomt) dan met het belang van hun kind (ruimte zowel als veiligheid bieden voor een, als mens, complete ontwikkeling). Maar dat is weer een onderwerp, waar anderen veel meer verstand van hebben dan ik.

Ik intussen schoof al voor mijn zesde of zevende jaar net zolang op mijn buikje op en neer tot ik een heerlijk gevoel in mijn onderlijf, dus een (droog) orgasme kreeg. Ik weet dat ik

zo jong geweest moet zijn, omdat het bijbehorende ritmisch gepiep van mijn bedje mij nog in de oren klinkt. En dat gepiep kon alleen afkomstig zijn van het kinderledikantje. Omdat ik het zo'n fijn gevoel vond en er ook niets kwaads in zag, demonstreerde ik mijn geschuif een keer aan mijn 12-jarige zus. Ik herinner me nog goed hoe ze, tot mijn verrassing, geschokt reageerde, kwaad zei dat ik niet zo raar moest doen en boos de slaapkamer verliet.

Maar nu die schaamtevolle, misschien wel traumatiserende gebeurtenis. Ons huis van toen had een knots van een zolder, waar ik met behulp van gordijnen en hoge kasten (met onder andere niet meer gedragen kleding), een oud vloerkleed en wat afgedankt meubilair, een soort van eigen kamertje had afgeschoten. Ik was toen een jaar of tien en speelde vaak alleen. Op een gegeven moment vond ik het opwindend om niet meer gedragen jurkjes van mijn oudere zus, die daar in die kasten hingen, aan te trekken. Ik herinner me nog goed hoe fijn ik het vond om de stof van de rokplooiën langs mijn blote bovenbenen te voelen strelen. (Deze herinnering komt in mij boven dankzij een recensie van de film *The Danish Girl* in de *Volkskrant* van 14-01-'16. Daarin wordt beschreven de sensatie die het aantrekken van een panty teweegbrengt op de huid van het hoofdpersonage Einar Wegener: *een lichtjes bedwelmende opwindning nu hij voor het eerst –we schriiven 1926- een deel van zichzelf aan zijn buitenkant verkennt.*) En niet alleen mijn bovenbenen waren bloot, maar vaak vond ik het 'lekker' om helemaal niets te dragen onder zo'n jurkje en dan dusdanig rond te dansen, ook dus op blote voeten, dat het rokje telkens omhoog dwarrelde...

Toen ik op een kwade woensdagmiddag ook weer zo aan het ronddansen was, stond ineens mijn hart stil: twee oudere broers vielen daar met veel misbaar mijn 'geheime ruimte' binnen. Nooit meer dan toen, in mijn hele leven (als ik dit schrijf ben ik 71), had ik daar met een plopgeluid willen kunnen oplossen in het niets, maar helaas, dat gebeurde natuurlijk niet.

Wat er wel gebeurde weet ik niet meer, maar het moment: dat opensplijten, op twee plaatsen tegelijk, van die gordijnen, om doorgang te verlenen aan mijn schallend hoonlachende 'grote broers', terwijl ik daar als jongen vrijwel naakt stond te dansen in een jurkje, dat staat in mijn ziel gekerfd... Bij het opnieuw beleven van deze scène voor dit boek, 'voelt' het alsof er toen iets doodging in mij, nee, alsof er toen iets 'stierf'....

('Doodgaan' kan op alles en iedereen slaan, 'sterven' gebruik je voor iets dierbaars, iets dat je lief is. Bij het telkens herbekijken en -schrijven van deze jeugdherinnering, die in de eerste proefdrukken nog volledig ontbreekt, stuit ik telkens op nieuwe facetten en gevoelens. Ook al realiseer ik mij dat dit soort herinneren allerm minst betrouwbaar is en vaak wordt ingevuld met wat men zich graag zou willen herinneren, noem ik hier toch dat dit 'sterven' lijkt samen te hangen met het begrip 'mezelf'. Ik weet het, dit is heel cliché, maar ik meen toch te voelen dat het gaat om 'mezelf uiten' en 'mezelf zijn'. Los van wat wel of niet betrouwbaar en cliché is in dit verband: op een dergelijke moment verrast en diep vernederd te worden door oudere broers –echt, in hun hoongelach klonk vooral ook triomf door: "Zie je wel, Harry is een mietje, een meid, nu hebben we het bewijs!"- kan diep ingrijpen in leven en verdere ontwikkeling van een 10-jarig jongetje.)

Ze zullen het smakelijk aan tafel, in ieder geval aan vader, hebben verteld en ik denk, dat zijn Groningse (weerbarstig klimaat; weinig afwisseling en ook weinig beschutting biedend landschap) afkomst, ook nog streng gereformeerd, er toen voor een belangrijk deel de oorzaak van was, dat hij zo'n hekel aan mij had of kreeg; of gewoon mij totaal over het hoofd zag. Althans zo ervoer ik het. Immers, in die context was meisjesgedrag voor een jongen erg fout en slecht. En toen ik ook nog eens onvoldoendes ging halen op de middelbare school, zelfs bleef zitten in de vierde klas, werd hij daar niet echt vrolijk van...

Overigens doofde mijn seksuele lust daarna helemaal uit, want toen ik op twaalfjarige leeftijd (zoals elders in dit boek vermeld, pag. 98) van twee meisjes hoorde hoe kinderen werden gemaakt, schrok ik mij een ongeluk en van hun voorstel om de beginnende borstjes